

Avtoritarno in mimo zakonov

Danijel Hočevar, Janez Kovič, Branislav Srđić in Milan Ljubić očitajo predsedniku Gospodarskega interesnega združenja slovenskih filmskih producentov Matjažu Žbontarju, da »laže in zavaja«, ko izjavlja, »da je GIZ SFP z večino članov sprejel odločitev za kazensko ovadbo zoper Igorja Prodnika in Staneta Malčiča«. Pišejo, »da je bil celoten postopek potrditev omenjene kazenske ovadbe izpeljan nepravilno, v nasprotju s statutom GIZ SFP, kot samovolja predsednika GIZ SFP in nekaterih članov GIZ SFP«.

Tudi sam spadam med »nekatero članov«, ki smo glasovali za ovadbo v dobri veri, da bo sodišče preprečilo sistematično podrejanje domačega filma ozkemu krogu ljudi, če tega ni zmožna storiti vladajoča politika. Glasoval sem v prepričanju, da je v demokraciji družbi nepredstavljivo, da si ena sama oseba z nekaj sodelavci podredi celotno področje filmske kulture. Strinjam se s podpisniki, da »kao-

tične razmere v slovenski kinematografiji« terjajo »konstruktivni strokovni dialog producentov in Filmskega sklada«. Na mizi pa imam tudi zapisnik, ki pravi, da se trije od štirih podpisnikov daleč od javnosti ravna po drugačnih načelih, kot jih razglašajo v časopisu. V tem zapisniku piše, da so se 3. 9. 2007 v prostorih ministrstva za kulturo sestali producenti, katerih projekti so bili uvrščeni v sporni program Filmskega sklada za leto 2007. To so bili Aiken Veronika Prosenc, Brana Srđić, Danijel Hočevar in Janez Kovič, ki so ob prisotnosti Igorja Prodnika sprejeli sklep: »Nadzorni svet Filmskega sklada Republike Slovenije – javnega sklada naj od uprave Filmskega sklada (g. Denisa Miklavčiča) nemudoma, najkasneje pa do 15. 9. 2007, zahteva, naj poda jasno izjavo, ali bo takoj, najkasneje pa v roku 7 dni, uresničila finančni načrt in program dela, h katerima je na 131. redni seji dne 19. 7. 2007 (sklep št. 47603-21/2007/3) dala soglasje Vlada RS. Od uprave naj se zahteva tudi jasna izjava,

da bo v nasprotnem primeru oziroma v primeru neizvršitve finančnega načrta ter programa dela v postavljenem roku podala odstopno izjavo.«

Brez zakonske osnove so se ti producenti postavili nad nadzorni svet javnega sklada in celo zahtevali odstop uprave, ki je dvomila o zakonitosti sprejetega programa. Je to »konstruktivni strokovni dialog« s Filmskim skladom? Ali pa je to – nasprotno – ultimatum, sprejet v prisotnosti in s pristankom najvišjega državnega uradnika, pristojnega za kinematografijo in obenem takratnega podpredsednika nadzornega sveta Filmskega sklada?

Štiri dni po sestanku je nadzorni svet Filmskega sklada razrešil Denisa Miklavčiča z mesta svojega predsednika ter vršilca dolžnosti direktorja. Obe funkciji je prevzel Igor Prodnik in s tem zasedel še zadnji položaj, ki mu je manjkal do naziva »prvi človek slovenskega filma«.

V tem kontekstu ni dvoma, da podpisani producenti, ki kažejo izjemno

tankovestnost pri razlagi statuta GIZ SFP, izkazujejo popolno brezbržnost do spoštovanja pravil, kadar to ni v njihovem interesu. In nič manjšo brezbržnost za resnične vzroke – kot celo sami ugotavljajo – »kaotičnih razmer v slovenski kinematografiji«. Producenti, ki smo podprli ovadbo zoper Igorja Prodnika in Staneta Malčiča, smo na kocko postavili svojo eksistenco predvsem zato, ker vemo, da je kvalitetna javna infrastruktura nujni pogoj za trajno uresničevanje avtorskih in producentovskih interesov. Žalostno je, da pri njenem podrejanju sodelujejo tudi naši stanovski kolegi. Trem od njih je FS namenil projekte tako v letu 2007 kot 2008. Prepričan sem, da se zavedajo, da do projektov iz programa leta 2007 niso prišli na pravno nesporen način. Prav tako je dvomljivo, ali je po demontaži Filmskega sklada sploh še mogoče, da bi bil program za leto 2008 sprejet in izveden na pravno veljaven način.

Vem, da bo Arsmedia zaradi mojega večkrat izraženega nasprotovanja

praksi, ki jo izvaja »prvi človek slovenskega filma«, kljub nespornim programskim uspehom in izpolnjevanju vseh pogodbenih obveznosti s Filmskim skladom in ministrstvom za kulturo še naprej izpostavljena šikaniranju z neizpolnjevanjem že davno zapadlih pogodbenih obveznosti s strani Filmskega sklada in onemogočanju vseh njenih projektov s *Petelinjim zajtrkom* na čelu. Zavedam se posledic za avtorje, ki so svoje projekte zaupali Arsmedii. Zavedajo se jih tudi oni. Kljub temu pa ni osipa, še več jih je. Vse kaže, da poskuša »prvi človek slovenskega filma« s pomočjo sebi zvestih producentov zdaj izvesti še demontažo Gospodarskega interesnega združenja filmskih producentov. Ne bi me presenetilo, če bi bil namesto Matjaža Žbontarja pripravljen prevzeti tudi funkcijo njegovega predsednika ali pa to čast prepustiti kateremu od svojih zaupnikov.

Franci Zajc, Arsmedia